

Medlem for Frederiksberg (Ellinger), der ikke længere sidder i denne Sal, var inde paa i Fjor, nemlig at grundlægge det paa en frivillig Forsikring, ikke vilde være til at anbefale. Den frivillige Forsikring med Statstilskud vil efter min bestemte Overbevisning altid kun føre til dette, at det bliver de forholdsvis bedre stillede Dele af Befolkningen, det vil sige de forholdsvis bedre stillede Dele af den Befolkning, som der overhovedet er Tale om skulde kunne faa Del i Forsikringen med Statstilskud, der faa Gavn deraf, medens derimod de, som det særlig gælder at hjælpe, ikke ville deltage i den frivillige Forsikring og altsaa heller ikke faa Del i Statens Tilskud, en Erfaring, som aldeles uimodsigelig er godtgjort i alle de Lande, hvor man har forsøgt med frivillig Forsikring. Derfor kan frivillig Forsikring jo være en ganske overordentlig fortræffelig Ting, og frivillig Folkeforsikring har gjort uhyre Nytte, men den egner sig ikke til at støttes med Statsbidrag, fordi, som sagt, Statsbidraget ikke kommer derhen, hvor der er mest Trang til det. Jeg skal for Øjeblikket indskrænke mig hertil; jeg anser det altsaa for nyttigt og godt, at denne Sag bliver overvejet og bliver det saa grundig som muligt. Naar der saa en Gang foreligger et Forslag om Oprettelse af en Alderdoms- og Invaliditetsforsikring for det danske Folk, nu vel, saa vil der være et sikrere Grundlag for fremtidige Forhandlinger om denne Sag end tidligere, og saa vil man have at vælge mellem det Grundlag, vi nu arbejde paa, og det Grundlag, som vil fremgaa af en saadan Overvejelse.

Den fungerende Indenrigsminister (Alberti): Da den foreliggende Sag ikke drejer sig om noget Lovforslag, finder jeg det ikke rigtigt at deltage i den stedfindende Debat. Jeg ønsker alene at udtale, at for saa vidt Tinget beslutter sig til at nedsætte det foreslaaede Udvalg, vil dette fuldt ud kunne paaregne fra Indenrigsministeriet at faa al den Støtte og alle de Oplysninger, som Ministeriet maatte sidde inde med eller paa en eller anden Maade maatte være i Stand til at skaffe til Veje. Naar jeg allerede nu, uden at afvente, hvad de andre Partiers Ordførere have at udtale om denne Sag, har ønsket at gøre denne Bemærkning, ligger det i, at jeg ved Embedsforretninger er nødsaget til, muligvis om kort Tid, at forlade Tinget for i Dag.

Hørdum: Det vilde sikkert forundre, hvis man lige over for det foreliggende

Forslag vilde begynde med at udtale, at man ikke ønskede et saadant Udvalg nedsat. Jeg vil derfor heller ikke bruge denne Udtalelse, men jeg vil dog straks bemærke, at jeg ikke ser paa det foreliggende Forslag med nogen særlig Velvillie. Særlig betragter jeg det Tidspunkt, de ærede Forslagsstillere have valgt til at forelægge Tanken her i Tinget, som meget uheldig valgt, idet jeg tror, at det skader en anden Sag, som jeg ser meget forventningsfuldt paa, noget, som jeg for øvrigt senere skal komme ind paa.

Man maa indrømme de ærede Forslagsstillere, at det er en stor Tanke, de føre frem, men det er ikke nogen ny Tanke. Den har været fremme mange Gange, den er behandlet af Lægfolk, den er behandlet af Videnskabsmænd, den er af mange forskellige Regeringer taget under Behandling, den er behandlet i parlamentariske Kommissioner, den er behandlet i forskellige Udvalg, men endnu har ikke nogen set sig i Stand til at løse dette Spørgsmaal paa nogen tilnærmelsesvis tilfredsstillende Maade. Jeg tror heller ikke, at det vil lykkes bedre for det Udvalg, der antagelig vil blive nedsat her i Dag, end det er lykkedes for dem, der tidligere have beskæftiget sig overordentlig meget med denne Sag. Nu skal det jo imidlertid indrømmes, at alle eller i alt Fald Hovedparten af de mange, der have beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, er alene gaaede ud fra den Betragtning eller den Forudsætning, at hvad det drejede sig om, i Virkeligheden var dette, at søge at finde en Udvej, hvorved de, der skulde hjælpes, naar de bleve arbejdsinvalidt enten af Alderdom eller af en anden Grund, skulde have bidraget saa meget til denne Hjælp, at det omtrent blev dem selv, der kunde skaffe det Beløb til Veje, som de skulde erholde i Alderdoms- eller Invalidunderstøttelse, og deri ligger just den vanskelige Opgave. Det vilde jo være meget rart, om de økonomiske Forhold vare saaledes herhjemme, at den store arbejdende Befolkning allerede i sin Ungdom kunde begynde at lægge noget til Side til Hjælp i Alderdommen, men saaledes er det jo desværre ikke — det maa sikkert enhver ærlig Mand indrømme.

Jeg forudsætter, at det kommende Udvalg — det antydedes jo for Resten ogsaa af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i Dag — vil have samme Betragtning som tidligere Udvalg og tidligere Personer, der have syslet med denne Sag, at det skal være en *tvungen* Invalid- og Al-